

Любити природу, щоби вчитися в неї

Одна з рис мого характеру полягала в тому, що я неодмінно мусив знати про все, що потрапляло мені на очі. Я не міг обмежитися побіжним оглядом і тут-таки починав гадати: «Цікаво, як називається он та гора? І що там на горі?» Я мав піти й побачити все на власні очі. У дитинстві я облазив зверху донизу всі гори в радіусі десяти кілометрів від дому. Я бував скрізь і всюди, навіть за горами. Коли я бачив вершину, залиту променями ранкового сонця, я вже знав, що це за гора і що на ній росте, тому міг спокійно милуватися нею. Мені не хотілося навіть дивитися на місця, про які я нічого не знав. Я повинен був довідатися про все, що потрапляло мені на очі, і навіть понад те. Інакше я просто не знаходив собі місця і незнання було, немов катування.

Піднімаючись у гори, я торкався всіх квітів і дерев. Мені було недостатньо просто дивитися на щось; мені хотілося торкатися квітів, вдихати їхній аромат і навіть покласти в рот і жувати. Мені настільки подобалися аромат, дотик і смак, що навіть, якби хтось мені запропонував засунути букет до носа і тримати його там цілий день, я б погодився. Я так любив природу, що раз у раз, коли виходив на вулицю та проводив день, блукаючи пагорбами й полями, забував повертатися додому. Коли мої старші сестри йшли в гори збирати рослини для салатів, я простував попереду них і допомагав їм збирати. Завдяки цьому досвіду я багато знаю про різноманітні види диких рослин, які мають приємний смак і багаті поживними речовинами. Мені особливо подобалася квітка симбаккві (представник родини айстрових). Ви можете змішати її з приправленою бобовою пастою та додати до страви з пібімпапом і кочуджаном – і отримаєте чудовий смак. Коли ви їсте симбаккві, вам треба покласти його в рот і затримати дихання на кілька секунд. Цей час потрібен для того, щоб зникла гіркота і проявилася

солодкість. Щоб відчути надзвичайний смак симбаккві, важливо дотримуватися правильного ритму.

У дитинстві я любив лазити по деревах. Переважно я видирався на величезний двохсотлітній каштан, який ріс у нашому дворі. Мені подобався краєвид, що відкривався з верхніх гілок того дерева. Звідти було видно навіть за межі села. Варто мені було залізти туди, я не хотів спускатися вниз. Іноді я залишався на каштані до пізньої ночі. Наймолодша сестра виходила з дому і сварила мене через те, що це небезпечно, та намагалася змусити спуститися на землю.

— Йон Мьон, будь ласка, спускайся, — кликала вона. — Уже пізно, і тобі потрібно йти додому лягати спати.

— То я можу й тут собі поспати.

Хай би що вона казала, я і не думав залишати своєї гілки на каштані.

Нарешті вона втрачала самовладання та кричала на мене:

— Гей, мавпо! Мерщій спускайся сюди!

Можливо, тому, що я народився в рік мавпи, мені так подобалося лазити по деревах. Коли каштани в колючих обгортках звисали з гілок, я брав палку й підстрибував угору, щоб збити їх. Пам'ятаю, це було дуже весело. Мені шкода дітей, які в наш час ростуть не в селі й тому не можуть відчути такої насолоди.

Птахи, що вільно літали в небі, також мене неабияк цікавили. Час від часу прилітали якісь особливі пернаті, і я дізнавався про них усе, що міг, помічаючи, який вигляд мають самець і самка. Тоді не було книжок, які б розповіли мені про різні види дерев, кущів і птахів, тож мені довелося все досліджувати самому. Часто я пропускав обід, бо ходив по горах, шукаючи місця, куди летіли перелітні птахи. Якось я щодня зранку та ввечері вилазив на дерево, щоб перевірити гніздо сороки. Я хотів подивитися, як вона відкладає яйця. Нарешті я став свідком того, як сорока несе яйця, і подружився з нею. Перші кілька разів, коли птаха мене помічала, вона голосно кричала й здіймала страшний галас. Однак згодом я міг підходити ближче і вона не реагувала на це.

Комахи, котрі жили довкола, також були моїми друзями. Щороку наприкінці літа на верхніх гілках хурми, що росла біля моєї кімнати, співала цикада світлого кольору. Кожного літа я радів, коли гучні, дратівливі звуки інших видів цикад, які шуміли все літо, раптово припинялися, і я чув пісню моєї цикади. Слухаючи її спів, я розумів, що вологе літо незабаром мине і почнеться прохолодна осінь. «Сили силилили!» — співала вона.

Щоразу, коли я чув, як співає цикада, я дивився на хурму й думав: «Звісно, коли вона вже співає, то має робити це з високого місця, щоб усе село могло чути й радіти. Хто б почув, якби вона забралася в яму та заспівала?»

Незабаром я збагнув, що й літні цикади, і світлі цикади видають звуки для кохання. Незалежно від того, співали вони «мем мем мем» чи «силук силук», все ж видавали звуки, щоб привабити до себе пару. Після того, як зрозумів це, я не міг втриматися, щоб не засміятися щоразу, коли чув, як комаха починає співати. «О, ти хочеш любові, чи не так? Тоді співай і знайди собі гарну пару». Поступово я навчився дружити з усім у природі, так щоб ми могли відчувати душі одне одного.

Ми жили приблизно в чотирьох кілометрах від узбережжя Жовтого моря. Море було досить близько, і я міг бачити його з будь-якого пагорба біля будинку. На шляху до моря і тут і там було розкидано безліч ставків і озер, між яких дзюрчав звивистий струмок. Я частенько залазив в один із цих ставків зі стоячою смердючою водою і ловив у цій твані вугрів і прісноводних крабів. У пошуках різних водних мешканців я облазив безліч озер і боліт, тому добре знав, де що водиться. Вугри, наприклад, не люблять бути на виду й ховають своє довге тіло в крабових норах або інших отворах. Іноді вони не можуть повністю залізти в дуже маленьку дірку, і їхні хвости залишаються стирчати назовні. Я легко ловив вугрів, хапаючи їх за хвіст і витягаючи з нори. Якщо до нас приходили гості й ми хотіли почастувати їх запеченим вугрем, мені було завиграшки пробігти кілька кілометрів до ставка й

назад і притягти із собою штук п'ять вугрів. Під час літніх канікул за день я міг зловити більш ніж сорок вугрів!

Що я справді не любив робити, то це пасти корову. Коли батько просив мене йти на випас, я зазвичай виводив тварину на луг сусіднього села, прив'язував до кілочка й тікав у своїх справах. Проте через деякий час я трохи починав хвилюватися за неї. Прибігши подивитися, як у корови справи, я бачив, що вона, як і раніше, стоїть там, де її прив'язали, мукає і чекає, поки хтось прийде та попасе її. Бідолаха могла простояти на одному місці з ранку й до полудня. Мені було шкода, коли я здалеку чув її мукання і думав: «Ну що це за корова! І що мені тепер з нею робити?» Уявіть, як нелегко мені було ігнорувати мукання нашої животини! Та все ж коли ввечері я приходив відв'язати її, вона не сердилась і не намагалася вдарити мене рогами – ні, вона була щаслива бачити мене! Тоді я зрозумів, що наше ставлення до головної мети життя має бути подібним до цієї корови. Чекайте і будьте терплячі, і ваше життя неодмінно зміниться на краще.

У нас жив собака, якого я дуже любив. Він був таким розумним, що, коли я повертався зі школи, він біг назустріч, хоч я був ще далеко від дому. Пес був щасливим щоразу, коли мене бачив. Я завжди гладив його правою рукою. Тож, коли він підбігав до мене з лівого боку, то потім переходив праворуч і терся об мене мордою, благаючи погладити його. Тоді я гладив його по голові та спині правою рукою. Якщо я цього не робив, собака скавчав і бігав довкола мене.

«Ах ти, негіднику», — казав я. «Ти знаєш про любов, чи не так? Тобі подобається любов?» Тварини знають про любов. Ви коли-небудь бачили, як квочка висиджує яйця, доки з них не вилупляться курчата? Тримаючи очі розплющеними, вона тупотить ногами об землю, щоб ніхто до неї не підходив. Я входив і виходив з курника, знаючи, що це розлютить квочку. Коли я заходив у курник, вона витягувала шию і намагалася мені погрожувати. Замість того, щоб відступати, я також поводився загрозово стосовно курки. Після того, як я кілька разів заходив до курника, квочка вдавала, що не бачить мене. Але вона наїжачувалася, а її довгі й гострі кігті були напоготові. Здавалося, що

вона хотіла кинутися і напасти на мене, але не могла рухатися, бо висиджувала яйця. Тож квочка просто сиділа в муках. Я підходив і торкався її пір'я, але вона навіть не ворушилась. Здавалося, немов вона вирішила не сходити з цього місця, поки не вилупляться курчата, навіть якби хтось намагався вирвати все пір'я з її тіла. Оскільки саме любов так міцно прив'язує її до яєць, курка має владу і не дає навіть півню робити все, що йому заманеться. Квочка має повну владу над усім під небесами, ніби кажучи: «Мені байдуже, хто ти, але краще не торкайся цих яєць!»

Коли свиня народжує поросят, це також є проявом любові. Я спостерігав за льохою, щоб побачити це. У момент народження свиноматка робить поштовх з гучним рохканням, і порося вислизає на землю. Льоха знову гучно рохкає, і виходить друге порося. Подібне відбувалося з кішками та собаками. Я був у захваті, спостерігаючи, як маленькі дитинчата, які навіть не розплющили очей, з'являються на світ. І не міг стримати радісного сміху.

З іншого боку, мені було дуже важко бачити смерть тварин. Неподалік села була бойня. Як тільки корова опинялася там, з'являвся м'ясник і вдаряв її залізним молотом завбільшки з передпліччя людини. Корова падала. У наступну мить з неї знімали шкуру і відрізали ноги. Вона так відчайдушно чіплялася за життя, що обрубки ніг, які залишилися на корові, продовжували тремтіти. У мене від побаченого на очах навернулися сльози, і я голосно заплакав.

Змалечку у мене була певна особливість. Я міг знати те, чого не знали інші, наче мав якісь природні паранормальні здібності. Коли я казав, що буде дощ, то й справді йшов дощ. Я міг бути вдома й промовити: «Старий пан такий-то в сусідньому селі сьогодні почуватиться зле». І це завжди справджувалося. З восьми років я був добре відомим чемпіоном серед сватів. Варто було мені побачити фотографії майбутніх наречених, я міг розповісти все про них. Коли я казав: «Цей шлюб поганий», а вони все одно одружувалися, то пізніше неминуче розлучалися. Я робив так аж до 90 років, і тепер я можу багато

розповісти про людину, коли просто побачу, як вона сидить чи сміється.

Зосередившись, я міг розповісти, що мої старші сестри роблять у певний момент. Тож, хоча вони й любили мене, однак також дещо побоювалися. Сестри відчували, що я знаю всі їхні таємниці. Може здатися, що я володію якоюсь неймовірною паранормальною силою, але насправді цьому не варто дивуватися. Навіть мурахи, яких ми часто вважаємо незначними істотами, можуть визначити, коли настане сезон дощів, і йдуть туди, де сухо. Люди, які перебувають у гармонії з природою, повинні вміти сказати, що їх очікує попереду. Це не така вже й складна річ.

Уважно оглянувши гніздо сороки, ви можете визначити, куди дутиме вітер. Сорока робить вхід у своє гніздо з протилежної сторони від напрямку, з якого дує вітер. Вона бере гілочки і складно сплітає їх до купи, а потім носить дзьобом багно й заліплює верх і низ гнізда, щоб захиститися від дощу. Вона впорядковує кінці гілочок так, щоб ті були в одному напрямку, на кшталт жолоба на даху, таким чином вода стікає в одне місце. Навіть сороки мають мудрість, яка допомагає їм вижити, то хіба не природно, щоб люди також мали подібні здібності?

Коли я йшов з батьком на ринок, де продавали корів, я міг сказати: «Батьку, не купуй цю корову. Хороша корова повинна мати добру потилицю і міцні передні копита. У неї мають бути тверді зад і спина. Ця корова не така». Звісно, таку тварину не продати. Мій батько питав: «Звідки ти все це знаєш?», а я відповідав: «Я знаю це ще з утроби матері». Авжеж я жартував. Якщо ви любите корів, ви можете багато про них розповісти.

Наймогутніша сила в світі — це любов, а найстрашніша — це об'єднання душі й тіла. Варто вам заспокоїти свою душу, то десь глибоко в ній є місце, де вона знайде спокій. Ви повинні дозволити своїй душі досягти такого стану. Варто вам досягти цього і лягти спати, прокинувшись, ви відчуєте надзвичайну чутливість. Це мить, коли слід відключити всі сторонні думки та зосередити свою свідомість. Тоді ви зможете спілкуватися з усім. Якщо ви мені не вірите, спробуйте просто зараз.

Кожна форма життя у світі прагне об'єднатися з тим, що дає їй найбільшу любов. Отже, володіння або панування над чимось, що ви не любите по-справжньому, є хибним і призведе до того, що одного разу відбудеться відторгнення.

Пібімпал (кор. 피뽀떡) — одна з найпопулярніших страв традиційної корейської кухні, складається з відвареного білого рису, покритого овочевим салатом, пасти з гострого перцю — кочуджан, сирого яйця або яєчні й тонко нарізаних шматочків м'яса.

Revision #2

Created 25 February 2024 07:37:18 by andres

Updated 25 February 2024 07:39:42 by andres